

Näiden velvoitteiden noudattamatta jättämisestä seuraa, että Espanjan on maksettava omia varoja koskevan yhteisön lain-säädännön mukaisia viivästyskorkoja. Vakiintuneen oikeus-käytännön mukaan yhteisön omien varojen toteamisen velvol-lisuuden, niiden säädetyssä määräajassa tapahtuvan komission tilille merkitsemisen velvollisuuden ja lopuksi viivästyskorko-
jen – jotka on maksettava koko viivästymisen ajalta ja jotka erääntyvät maksettaviksi oli komission tilille kirjaamisen vii-västymisen syy mikä hyvänsä – maksamisen velvollisuuden välillä on olemassa erottamaton yhteys. Näin ollen Espanjan viranomaisten sisäisiin menettelyihinsä tekemällä viittauksella ei ole mitään vaikutusta niillä olevaan viivästyskorkojen mak-samista koskevaan velvollisuuteen. Jotta komissio voisi laskea näiden viivästyskorkojen määrän, Espanjan viranomaisilla on velvollisuus toimittaa sille kaikki tarpeelliset tiedot koskien ajanjaksoja tileihin kirjaamisen, joka on omien varojen peri-mistä koskevien yhteisön säännösten mukaan asianmukainen ajankohta omien varojen toteamista varten, ja Espanjan viran-omaisten noudattamien käytäntöjen välillä. Espanjan kunin-gaskunta ei ole noudattanut tätä velvollisuutta.

- (¹) Yhteisön tullikodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2313/92 (EYVL L 302, 19.10.1992, s. 1).
- (²) Tullivelkaan perustuvien tuonti- tai vientitullien määrien kirjaami-sesta tileihin ja niiden maksamisen edellytyksistä 14 päivänä kesäkuuta 1989 annettu neuvoston asetus N:o 1854/89 (EYVL L 186, 30.6.1989, s. 1).
- (³) Yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 94/728/EY, Euratom soveltamisesta 22 päivänä toukokuuta 2000 tehty neuvoston asetus (EY, Euratom) (EYVL L 130, 31.5.2000, s. 1).
- (⁴) Yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 88/376/ETY, Eura-tom soveltamisesta 29 päivänä toukokuuta 1989 tehty neuvoston asetus (ETY, Euratom) N:o 1552/89 (EYVL L 155, 7.6.1989, s. 1).

- yhteisön rautateiden kehittämisestä annetun neuvos-ton direktiivin 91/440/ETY muuttamisesta 26 päi-vänä helmikuuta 2001 annetun Euroopan parla-mentin ja neuvoston direktiivin 2001/12/EY (¹),
- rautatieyritysten toimiluvista annetun neuvoston di-rektiivin 95/18/EY muuttamisesta 26 päivänä helmi-kuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neu-voston direktiivin 2001/13/EY (²), eikä
- rautateiden infrastruktuurikapasiteetin käyttöoikeu-den myöntämisestä ja rautateiden infrastruktuurin käyttömaksujen perimisestä sekä turvallisuustodis-tusten antamisesta 26 päivänä helmikuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direk-tiivin 2001/14/EY (³),

mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisten direktiivien noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä ja koska se ei ainakaan ole ilmoittanut näistä toimenpiteistä komissiolle, ja

- velvoittaa Helleenien tasavallan korvaamaan oikeuden-käyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Määräaika, jossa edellä mainitut direktiivit oli pantava täytän-töön sisäisessä oikeusjärjestyksessä, on päättynyt 15.3.2003.

- (¹) EYVL L 75, 15.3.2001, s. 1.
(²) EYVL L 75, 15.3.2001, s. 26.
(³) EYVL L 75, 15.3.2001, s. 29.

Euroopan yhteisöjen komission 23.12.2003 Helleenien tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-550/03)

(2004/C 59/22)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 23.12.2003 Euroo-pan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Helleenien tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat sen oikeudellisen yksikön virkamiehet Georgios Zavvos ja Wouter Wils.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Helleenien tasavalta ei ole noudattanut

Unilever Bestfoods (Irlanti) Ltd:n, aiemmin HB Ice Cream Ltd, 29.12.2003 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen en-simmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaos-ton asiassa T-65/98, Van den Bergh Foods Ltd, aiemmin HB Ice Cream Ltd, vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 23.10.2003 antamasta tuomiosta

(Asia C-552/03 P)

(2004/C 59/23)

Unilever Bestfoods (Irlanti) Ltd, aiemmin HB Ice Cream Ltd, on valittanut 29.12.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistui-men viidennen jaoston asiassa T-65/98 (¹), Van den Bergh

Foods Ltd, aiemmin HB Ice Cream Ltd, vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 23.10.2003 antamasta tuomiosta. Valittajan kotipaikka on Dublin (Irlanti), edustajat ovat asianajajat Nicholson, Rowe, Biesheuvel ja de Grave ja prosessiosoite on Luxemburgissa.

vaihtoehtoisesti on laiminlyönyt perustella asianmukaisesti, miksi Bronner-tapauksella ei ole merkitystä käsillä olevan asian kannalta.

(¹) EYVL C 234, 25.7.1998, s. 28.

Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin:

- (a) kumoaa -kokonaan tai osittain- yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (viides jaosto) 23.10.2003 asiassa T-65/98 antaman tuomion, lukuun ottamatta tuomion tuomiolauselman 3 kohtaa; ja
- (b) kumoaa -kokonaan tai osittain- komission asioissa IV/34.073, IV/34.395 ja IV/35.946 tekemän päätöksen, joka liittyy perustamissopimuksen 81 (aiemmin 85) ja 82 (aiemmin 86) artiklan mukaiseen menettelyyn (Van den Bergh Foods Ltd) tai vaihtoehtoisesti palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi; ja
- (c) määrää komission korvaamaan valittajan oikeudenkäyntikulut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa sekä tämän valituksen käsittelystä aiheutuvat kulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen toteamalla, että Van den Bergh Foods Ltd:n (aikaisemmin HB Ice Cream Ltd) jakelusopimukset ovat omiaan vaikuttamaan olennaisesti kilpailuun perustamissopimuksen 81 artiklan 1 kohdassa tarkoitettulla tavalla ja että niillä on merkittävä markkinoita eristävä vaikutus.

Valittaja väittää myös, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen soveltaessaan perustamissopimuksen 81 artikla 3 kohtaa. Se on soveltanut väärin merkityksellisiä todistustaakkaa ja näyttökynnystä koskevia periaatteita ja siten sen tuomio on puutteellisesti perusteltu.

Viimeiseksi väitetään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen kahdella tavalla soveltaessaan perustamissopimuksen 82 artiklaa:

- se on ryhtynyt oikeudellisiin toimenpiteisiin, jotka ylittävät sen toimivallan ja joihin ryhtyminen on perusteltu puutteellisesti, ja siitä johtuen ne eivät voi tukea kannustimen väärinkäyttöluonnetta koskevaa johtopäätöstä; ja
- se on laiminlyönyt soveltaa yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Bronner esittämiä oikeudellisia periaatteita tai

Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exportersin 30.12.2003 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston (laajennettu kokoonpano) 16.10.2003 antamasta tuomiosta asiassa T-148/00 (¹), Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exporters vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, väliintulijana vastaajan puolella Helleenien tasavalta

(Asia C-553/03 P)

(2004/C 59/24)

Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exporters on valittanut 30.12.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston (laajennettu kokoonpano) asiassa T-148/00, Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exporters vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, väliintulijana vastaajan puolella Helleenien tasavalta, 16.10.2003 antamasta tuomiosta. Valittajan kotipaikka on Thessaloniki (Kreikka), edustajat ovat asianajajat K. Adamantopoulos ja J. Gutiérrez Gisbert ja prosessiosoite on Luxemburgissa.

Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. kumoaa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 16.10.2003 asiassa T-148/00 antaman tuomion, jossa jätettiin tutkimatta valittajan alkuperäinen kanne ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa sekä veloitettiin valittaja vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan Euroopan yhteisöjen komission oikeudenkäyntikulut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa;
2. kumoaa, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa alun perin on vaadittu, komission Kreikan puuvillaviraston Kreikassa puuvillaan soveltamasta tukijärjestelmästä tekemän päätöksen (2000/206/EY) (²) 1 artiklan siltä osin, kuin siinä todetaan 17/23.4.1992 annetun lain nro 2040/92 olevan ainoastaan 30 §:n 3 momentin eikä myös saman lain 30 §:n 1 momentin osalta yhteismarkkinoille soveltumaton; ja
3. velvoittaa Euroopan yhteisöjen komission korvaamaan tämän valituksen käsittelystä aiheutuvat sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.